

Заветине+, Број 30 – 31 - Београд, јуни 2020. Година VI

се досаде неких лета из дечаштва, младости, можда и
и оних студентских дана када је надирала нека

ГЛАВИЧИЦА, ЛАКОМИЦА¹, НЕСАНИЦА

Антимемоар

Између два Видовдана
(2017 - 2019)

УВОД (ФИНИТО)

У влашком предању ни ђаво није тако црн као што га представља хришћанска религија. Односи човека, свеца и ђавола у данашњој влашкој магији остаци су паганске митологије, у којима доминира дуалистички принцип. По њему нема стварања без сукоба супротности. Колика је моћ магије Влаха може се илустровати и старим народним предањем које је у књизи *"Наш народни живот"* забележио Тихомир Ђорђевић. Она каже да је Бог после стварања човека од земље послао анђела у воћњак да пронађе Адама и извади му ребро како би од њега створио жену. Срете га ђаво и узме ребро да види како је начињено. Анђео се, међутим, страшно преплаши божје срце, брзо ишчупа ђаволу реп и однесе га Богу уместо ребра. Поспан, Бог не провери шта је добио већ рече "Нека буде!" и тако од ђавољег репа створи жену. По влашкој традицији, како констатује и др Раденковић, ђаво се не јавља као непријатељ људи. – извор: ВЛАСИ, ЖИВОТ, ОБИЧАЈИ, МАГИЈА

ТРАГАЊЕ ЗА ОСТАЛИМ РЕЧИМА ПЕСМЕ ИЗ СНА (ОД ПРЕ СКОРО ЧЕТВРТ СТОЛЕЂА)

Да ли је то био сонет, правилан, неправилан? Да ли је други стих гласио, можда, овако: *као налете олује - пруже*? А трећи: *можда: док ме обузима наговештај*? Четврти: *Љубави немогуће*? Тако би прва строфа имала 5 стихова:

*Уијам, као земља леињи њусак,
као налете олује - љруће,
док ме обузима најовештај
Љубави немојуће,
Флора де ла мунће.*

Могуће. Песма од две строфе: прва пет стихова, и друга – девет. Неправилан сонет.

ДРУГА СТРОФА

*Баш је дивно. Чејврџи сџолећа усисала је
Файшаморјана, као шџо леињи њусак уија
Жедна земља. Блисија као кайљце росе
Бреј, долина. Душа шрејери од сјаја.
Блисија врбак, ливада, ракија, љруће.
Убија мноћо шџоа, нежно убија,
А љревасходно сџрахџа најовештаја,
Облаци бели шџо љлове љуи завичаја,
Флора де ла мунће...*

Другу строфу сам написао између среде, 13. јануара и петка 15. I 1993. Да ли су ти стихови Друге строфе део једне исте, немогуће песме?

Среда, 11. Август 2017.

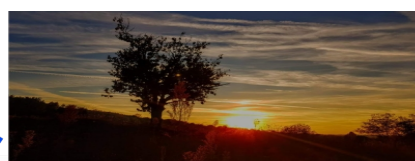
* *

Понедељак, 4. 01. 93. 8:44. Устао. Малопре. Пробудио се тачно у 8:12 ч. У кревету топло. Сви спољни прозори, замрзнути- скувао кафу. Бррррр! Обе пећи укључене. Већ дува. Сањао. „Сећам се неке књиге. Влашка имена. Црног коња. Бежи. Јури. Две непознате младе девојке. Коњ припада једној. Покушао да протумачим сан уз помоћ једног старинског сановника. 12. Дан младог месеца. *Догодиће се седмог дана: 11. Јануара 1993. Невоља ми је за петама? Црно ми се пише?...*”

Да ту застанем?... Ту, где, можда почиње роман града, животно, и роман који ћу написати, не баш тако лако. Нити сам лако живео, нити лако писао. Наслутио сам да ће се читавог преосталог живота водити борба са судбином, која као да је предодређена, и којој се не вреди одупирати. И да ништа нећу решити ја, нити неко од блиских ми људи, већ Смрт. Смрт све решава, и најсложенија питања побуне и живота.

* *

НАПОМЕНА (10.08. 2017, почев од 17 ч.). Јутро је започело вртлозима врелог ветра; пробудио се око пола седам; најави још једног пакленог дана. Путовали до суседног места ради набавке намирница; у повратку (пре десет) видео сам како се лелујају неке жуте траке на врелом ветру; и пожутеле кукурузе покрај пута које је обрала суша. И сетио сам

Главичица

пустош преране јесени, нека туга без краја, без наде; упознао сам сва пространства усамљености за коју се чинило да ће заувек трајати – и то су била нека ђавоља искушења, јача од мене; нека врста пакла, који се завршавао (барем за време студија, крајем лета – када бих ушао у воз, или аутобус за Београд). Таква искушења су обузимала и друге, па и ... не, нећу помињати њено име. (Скупо искуство. Скупо стицање!). Видим – писање је помагало, поготову писање есеја, „Метафизике у белом“, или појединих поглавља нечег што је већ било контура једног романа („Ујкин дом“).

—

* 11. јануара 93. Послао сам Уреднику (назовимо га тако) подужи есеј НОМО BALCANICUS, НОМО TRAGICUS, кога случајно сретох у кафани, на правом месту (за министра културе рече да је „мафија“ – он је обавештен човек). Чим сам дошао на посао који отаљавам. И онда телефонски позив. Као да се ништа није догодило. Погодила је да сам сањао ружан сан; рекла је да се и сама пробудила рано – пре 4. А можда је листала крадом моју бележницу док сам спавао? *Волела је да ипијунира. „Значи, срећеш неку другу, у другом знаку?“* - Спискови – подобних – неподобних, већ постоје према саопштењу СПО, у свим колективима. ...

Post Scriptum или Трећа строфа

А Трећа строфа? Узалуд листам бележницу. Нема је. Само штурти подаци да сам се отровао дуваном, кафама. Да сам добио боју кафе. Да сам започео писање „Ујкиног дома“. Знао сам одмах да је у „Ујкином дому“ – САН – најважније поглавље. Кад је штампан „Ујкин дом“, последње поглавље беху *посмртно објављене песме Боре Мишљеновића*, међу којима је и једна подужа песма: „Краљ Хомоља“, тамо се, у тој песми често понавља један рефрен, преузет из влашког фолклора мог најужег завичаја: *Флора де ла мунће*. Право је чудо, поред свег успеха који је тај роман имао, да су те песме, на крају тога романа, *избегавали да тумаче* и искрени и неискрени тумачи. Те песме имају своју „тајну“, коју добро знају и главни јунак тога романа, и аутор, али та тајна се не одаје ником, ни јатацима. ...

Петак, 11. август 2017.

Извор: из рукописа БЕЗ КРАЈА, БЕЗ ПОЧЕТКА.
- **ВРЕМЕ ЈЕ НАЈБОЉИ СУДИЈА**
(Недеља, 3. Јануар 1993. 20:40). – Ужас искушења. Лако је подлећи. Искушење је јако, и не води никуда. Наметнута „љубав“ једног шизофреничара. Мислим да сам то предосетио од самог почетка (1989)... Сам Бог и Свети арханђел су ме заштитили од подлаца и хуља. ...

¹ Значења: **ЛАКОМИЦА** Део система за отицање сувишне воде у воденици. [Кучић\[1\]](#)

УЛАК или застава „Заветина“

Ове новине не финансира министарство културе, већ филантропи из Србије, Европе и света, зато су оне можда једине независне новине на Балкану!

ZAVETINE+ ISSN 2406 – 0399

излази најмање 4 пута годишње * Штамп се само на папиру од броја 10-11/2019 * Цена штампаног броја 300 дин. Дигиталног примерка (ПДФ - путем електронске поште 130 дин) * Годишња претплата за Србију 2000 дин.* За Европу 40 евра * За Америку и Русију 50 долара Одговорни уредник **Бела Тукадроз** * Заменик уредника **Александар Лукић**. * Изд. Сазвежђе ЗАВЕТИНЕ (Мирослав Лукић), 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13, тел. +381653006950. * Припрема и штампа: Бела мануфактура Ptees. - Рукописи се не враћају. Прилози се хонорису према могућностима "Заветина" Секретар редакције др **Димитрије Лукић**. Од броја 5 новине се штампају на папиру и на ЦДу. Ликовно решење знака *прекозванића* часописа: **Рајтомир Панчић Звоник**.

© Copyright обавезан, Мирослав Лукић

УПУТСТВО ЗА ПРИПРЕМУ РУКОПИСА

Да бисмо објавили прилоге, или вести које нам шаљете, морају бити кратки, тачни, потписани и откупани ћириличним или латиничним писмом српске азбуке, иначе бацамо... Тачније: потрудите се да у предмету (subject) имејла прво напишете своје презиме. Електронску пошту шаљите на адресу miroslav7275@gmail.com. Текстове шаљите као Word dokument (.doc) опцијом attach a file, у фонту Times New Roman или Arial, откупане ћириличном тастатуром. Нове књиге, часописе, обична писма или фотографије, шаљите на адресу "ЗАВЕТИНЕ+" - Мирослав Лукић, 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13

АЛБУМИ СЛИКА, СИОРАН, ОСВРТИ

АЛБУМИ СЛИКА, РЕКВИЈЕМИ, ПРИСЕЋАЊА

Доћи ће време када ће црви сањати над мојим костима... (Ужас који личи на сећање. Мичу се гробља у души.)

* *

...Свештосћ је лишена дискреције и интимности. Када си пресрећан, она је доиста провокација. Сунце ојисује лук среће, али поезија постоји само у праскозорје и предвечерје. Дубоко и коначно подне? Као када би инспирација била моћућа у њој!

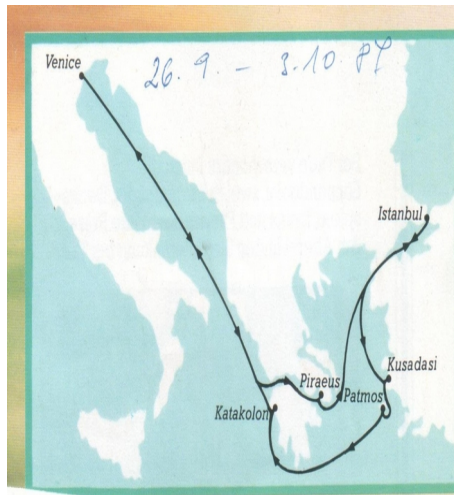
...Осим што, само у праскозорје и предвечерје зраци падају у праћу срца.

Нисам довољно сћар у срећи да бих волео сунце!

Давно сам почео да љубим све око себе; сћвар по сћвар несћаје у бесконачном заносу празнине? Почети аспирацијом од предмета, а завршити аспирацијом од свећа. То је њуш мишљења.

Само музика може постојати материја у асоцијативној празнини, и сва се мора повлаче да би сузама начинила постојење. Са просјачким Бојом хћео бих да идем руку под руку, ваљда ћемо заједно открићи свећ са слађим ојровима.... - Божје, доћи да заједно љубимо постојанима и шумама и нађемо сћену сажалења, која ће се сурвати на нас и пречврстити нас у тишину које си се плашио на почетку! Умрежи руку под руку с Бојом!...

Емил Сиоран, СУЗЕ И СВЕЦИ - Едиција Браничево, Пожаревац, 2011, стр. 114, 115-116

Лепо путовање једне лепе жене са поморским капетаном, са кога ми се јавила једним писмом, какве пишу Хрватице својим пријатељима на Балкану, које је личило и на неки опроштај - са бившим момком. Удала се за странца, кога је срела у Дубровнику, у време после студентских демонстрација 1968.

Писмо је стигло на моју сеоску адресу, и прочитао сам га тек када сам дошао на нашу Славу, крајем новембра. Било је наравно неотворено, и испод јастука у мојој момачкој соби. Нисам одговорио на њега. На таква се писма не одговара.

То је тако нормално код њих тамо у околини Фрајбурга - имати љубавника. И барем неколико старих пријатеља мушкараца.

Тако је покушавала да то представи.

И то је писмо завршило у једном дебелом албуму слика, великог формата, попут старих богослужбених

црквених књига. То је био албум тзв. **седам партизанских офанзива**, преко којих сам ја прелепливао разне слике... Жене доносе несрећу. Лепе и оне које мисле да су лепе. Не само својој породици, него и другим особама... Ниједна није оно за шта се издаје - сва слаткоречивост и сва та њихова преписка само је начин да забораве много тога, што им врло често полази за руком. Извештиле су се у гушењу своје савести, постале подлаци...

Некад ме је водила на варошко гробље (у месту у којем сам магурирао - некако у то време беше и њена веридба са будућим мужем), на гроб своје несрећне прве љубави... И када сам недавно путовао у завичај, свратих до тог варошког гробља, на које сам последњи пут одлазио пре једно пола века); али гроб тог младића нисам могао да пронађем; тражећи га, налетео сам на *свежи гроб те некадашње лепотице*, преминуле и сахрањене пре две године... Гроб јој је подигао син, који наравно живи ван Србије.

И онда помислих: Прве љубави су најчешће као и последња - несрећне.

И удаљих се са тога гробља, да се никада више на њега не вратим.

* *

Понекад се пробудим, у свитање, лети. Кад песимизам бије као узбуркано море о мраморје.

Некад, последњих година, лечио сам га као Сиоран, неописивом екстазом.

Лутајући по шумама Србије, или около шведских језера. Нисам писао стихове, нити водио дневнике. Сликао сам, као и моја сапутница, дрвеће, дивље птице, небеса, *запрашивања авионима...* Ноћу су кошмари били природни, израз мога духа.

Наравно да живот није био стварност, већ оно што смо ми замислили, што смо од њега створили. И уместо да пишем, ја сам се препуштао немогућем. Живот је био и јесте, нешто друго: *"као и сан, меша чари и ужаса, којима се препуштамо са миомирисном разуданошћу"* (Сиоран)...

Петак, 12. јул 2019. Петровдан

БЕЛИ И ЦРНИ ВЕО ПОЕЗИЈЕ

VÄLUL ALB AL POEZIËI / Ratomir Markovic

НАПОМЕНА: Ратомир Марковић (1943, Ракова Бара, општина Кучево, с-и Србија), имао је обичај да ме повремено позове, откако је био отишао у пензију. Повукао се у своје живописно село Ракова Бара. Ти разговори нису трајали дуго; први пут је споменуо да пише једну песму *"Бели вео поезије"*, још пре него што сам и сам одлучио да на своју руку одем у пензију - значи, ако ме сећање не vara, пре сигурно девет година. Овог пролећа, по повратку из Шведске, јавио се, као и раније, и рекао најкраће да има једну песму о нама, и да намерава да је објави у књизи коју спрема за штампу, али пре тога - ако се сложим - волео би да дође у Мишљеновац, и да нас слика са *белим веловима* моја пријатељица БврС. Што да не? Међутим, време је протичало, а Марковић се није јављао. Пре неколико дана је назвао, и питао да ли може да дође, да, коначно, направимо *ту фотографију*, али - наш потенцијални фотограф је већ био отпутовао из Србије. - Ништа,

наставна средства и данас прештампава дела једног од тих академика, док другом руком краде студије савременика и прештампава их – без дозволе, уобичајеног хонорара. Разумног човека овде све нагони на то да постане **вампирија**. Колико посла има за комуналце, још више има за праве вампирије. Овом земљом упркос свему још увек влада **стари и нови дух вампира**; и овде су, нормално, најуспешнији потомци море, **вампировићи**...

21. август 2011.

Девет година доцније, приближивши се свом **седамдесетом рођендану**, шта видим? Исто, исто, или нешто још можда горе!! Тријумф фантазмагоричне историје, и страву, језу која долази – како Николај Велимировић рече, јуче, тј. пре сто и коју годину - **Европске поноћи!** (јун, 2020.)

БелаТукадруз

О Видовдану у катедрали Светог Павла у Лондону 1916.г.

Говор Владике Николаја Велимировића на Видовдан 1916. год. у Лондону

Господо и пријатељи!

Дошао сам из Србије, из европске поноћи. Тамо нигде ни зрачка светлости. Сва је светлост побегла са земље на небо и једино нам одозго светли. Па ипак, ми нејаки у свему, сада овако, јаки смо у нади и вери, у скоро свануће дана. Захвалан сам лорду Архиепископу кентербериском, који ми је омогућио да на свети Видовдан, овог лета Господњег 1916. године, у овој прекрасној цркви Светог Павла, пред његовим Височанством краљем Џорџем Петим и најугледнијим Енглезима могу да вам се обратим.

Господо и пријатељи! Цео дан јуче провео сам разгледајући овај величанствени храм, који је понос Енглеске и хришћанства. Ја сам видео да је он саграђен од најскупоценијег материјала, донесеног из разних крајева империје у којој сунце не залази. Видео сам да је саграђен од гранита и мермера које су испирали таласи стотине мора и океана. И да је украшен златом и драгим камењем, донетим из најскупоценијих рудника Европе и Азије. И уверио сам се да се овај храм с правом убраја у једно од архитектонских чуда света.

Но, господо и пријатељи! Ја долазим из једне мале земље на Балкану у којој има један храм, и већи, и лепши, и вреднији, и светији од овог храма. Тај храм се налази у српском граду Нишу и зове се **ЋЕЛЕ КУЛА**. Тај храм је сазидан од лобања и костију мог народа. Народа који пет векова стоји као стамена брана азијатском мору, на јужној капији Европе. А кад би све лобање и кости биле узидане, могао би се подићи храм **триста метара висок, толико широк и дугачак**, и сваки Србин би дана, могао подићи руку и показати: **Ово је глава мога деде, мога оца, мога брата, мога комшије, мога пријатеља, кума. Пет векова Србија лобањама и костима својим брани**

Европу да би она живела срећно. Ми смо тутили нашим костима турске сабље и обарали дивље хорде, које су срљале као планински вихор на Европу. И то, не за једну деценију, нити за једно столеће, него за сва она столећа која леже између Рафаела и Ширера. За сва она бела и црвена столећа у којима је Европа вршила реформацију вере, реформацију науке, реформацију политике, реформацију рада, реформацију целокупног живота. Речју, када је Европа вршила смело кориговање, и богова и људи из прошлости, и када је пролазила кроз једно чистилиште, телесно и духовно.

Ми смо, као стрљиви робови, ми смо се клали са непријатељима њеним, бранећи улаз у то чистилиште. И другом речју, док је Европа постајала Европом, ми смо били ограда њена, жива и непробојна ограда, дивље трње око титоме руже. На Видовдан 1389. године српски кнез Лазар, са својом храбром војском, стао је на Косову Пољу на браник хришћанске Европе, и дао живот за одбрану хришћанске културе. У то време Срба је било колико и вас Енглеза. Данас их је десет пута мање.

Где су? Изгинули бранећи Европу.

Сада је време да Европа Србији врати тај дуг.

ЗАВЕТИНЕ Летопис „ЗАВЕТИНЕ+“ ЕКСКЛУЗИВНО

ИЗМЕЂУ ГЕЦЕ И ШИЋАРЦИЈА

Где се насукала Српска књижевност?

На неко путо острво, где разговара сама са собом? А шта на то упућује? Мртвило књижевног живота, где књижевни часописи, упркос свему, излазе још увек о народном трошку, разговарајући сами са собом!

- У нашем крају има преко триста и кусур писаца, вели ми један земљак, и онда почиње да набраја.

Ехеј, земљаче, стани! Набрајање ће потрајати до прекосутра. Набрајање тих имена за које нико није чуо...

Па, о томе говорим! Нико за њих није чуо, ни људи из суседног села, суседне вароши. Али ипак, они су стигли да објаве две-три различите књижице звучних наслова...

Новине и часописе уређују промашени људи, који нису испекли основни занат, него их је ту неко довео, поставио. И сваки од њих, по окружним местима, по српским нахијама, подиго главу и нос, у кафани, кад треба да нешто ушићари, да оглоби

неког новог спонзора, или неког новог умишљеног писатеља, спусти, док не стрпа предујам у џеп. Исто је и у Београду - српска књижевност нестаје између Геџића, произведених у инкубатору непоновљивог Геџе, и шићарџија!*

* Вокабулар

27.04.2007. - 15 постова - 7 ауторашестопер, шестоперац - буздован са шест пера шићар - плијен, корист, добит шићарџија - човек који је лаком на добитак, пљачкаш

Видети и:

[Šićardžija | Радоје Домановић
https://domanovic.org/tag/sicardzija/](https://domanovic.org/tag/sicardzija/)

(Претходни део). VI. Ти људи који су упадали у Радикалну странку увек најактивније, најжешће само онда кад је то требало лично њиховим циљевима, ...

Белешка уз каменчиће из Печанске Винче

Ове каменчиће сам скупао близу Раброва, тј. по неким узораним њивама, где су и други налазили сличне, или чак и неке фигурине, и друге археолошке налазе, које је избацивало из земље дубоко орање... Кажу да је на тој косини била права Винчанска метропола...

Ти каменчићи, мени данас, и по оваквом плъску, више говоре него немуста књижевност!

... Овај текст се наставља, неизбежним допунама, и према приликама (*Негде у шумама Србије, 14. маја 2019*)

БелаТукадруз

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82 (497 . 11)
ЗАВЕТИНЕ+ : новине српске ренесансе : стоке васељенске новине будућности / одговорни уредник Бела Тукадруз . - 2014 , бр. 5 (сеп.) -

Београд : Сазвежђе Заветине , 2014 - (Београд : Бела мануфактура Press) . - 43 cm

Тромесечно. - Штампано изда. почиње са бр. 5 . - Друго издање на другом медијуму : Заветине + CD-ROM) = ISSN 2406-0399 = Заветине + (Штампано изд.)

COBISS.SR – ID 209645324

Старинарница, антикварница, на ваздушним пругама
отворена од зоре до трећих петлова
Возови на овој трансземаљској књижевној радњи не касне. Да ли знате зашто?

ПЕТАО Заветина⁺

АДМИНИСТРАЦИЈА НЕЧИСТЕ КРВИ

Драги Матоше,

Не препадај се од овога пошто сам уверен да лично ти претплатом нећеш ми помоћи као ни ја теби. Али пошто нема кога познатог тамо код вас у Загребу, то онда ти или у коме листу, или помоћу својих познаника покушај штогод. Веруј ми не надам се од свега овога ичега каквом добру. Ово је више инат да се види: да ли се може код нашег народа, а без партија и котерија, са једним не кажем добрим литерарним, али бар солидним, штогод постићи.

Твој Бора Станковић
још порезник, још у завади коју ти већ знаш.

Овом писму приложен је следећи позив на претплату: **КЊИЖЕВНИ ОГЛАС**

(1910) Бора Станковић, писац *Коштане*, *Старих дана*, *Божјих људи* и др. штампа овећи нов рад: **НЕЧИСТА КРВ**

Књига ће изнети тринаест и више табака на овој хартији и у овом формату, а коштаће три динара. Књига ће бити готова до петог идућег месеца, а штампаће се у онолико примерака колико се претплатника буде јавило.

Претплату слати писцу (Скадарска ул. 28), или Диши Стевановићу, администратору *Политике* који ће вршити и сву администрацију.

Администрација НЕЧИСТЕ КРВИ

НЕЧИСТА КРВ је замишљена прво као приповетка која је објављивана нишком часопису Градина. Штампање је прекинато јер је уредник одбио да објави сцену Софке са умоболним Ванком, а Бора није хтео да мења текст. Роман је завршио 1909. Док је безуспешно покушавао да нађе издавача објављивао га је у наставцима у Летопису матице српске. 1910. Будући да је одбијен и од Коларчеве задужбине одлучује да свој први роман, *Нечисту крв*, објави сам. Зато објављује "Књижевни оглас" који ће А. Г. Матош штампати у Загребачком Савременику.

СВЕ ЈЕ ИСТО КАО ОНДА

У Ускршњем броју овог часописа, штампана је целовита верзија рукописа мога романа, написаног пре више деценија - *месећ дана уочи мог 70. рођендана!* Коначно је штампан роман **ЦЕЛОМУДРИЈА овог света или Енциклопедија уврежених предрасуда**, без књижевног огласа, без помпе, у некој сличној клими оној из АДМИНИСТРАЦИЈЕ НЕЧИСТЕ КРВИ!

Што ће рећи - баш смо ми Срби и наша књижевност и издаваштво у последњем веку узнапредовали! Девет корака напред, сто уназад!

Хвала свима онима – дуг је списак – који су тај фантомски роман одбијали, онемогућавали на сваки начин. Остаће познати у будућности баш **по томе**, не по књигама које су написали.

У животу се увек нађу неки добри људи. Једном је Станковић за живота споменик подигао. **Диши Стевановићу**, администратору *Политике* који је водио и сву администрацију НЕЧИСТЕ КРВИ.

Овај Споменик и начин и ова администрација су све надживели!

Заветине+, Број 30 – 31 - Београд, јуни 2020. Година VI. САДРЖАЈ: ГЛАВИЧИЦА, ЛАКОМИЦА, НЕСАНИЦА / *БелаТукадруз*. Антимемоар *Између два Видовдана* (2017 – 2019) | УВОД (ФИНИТО) (1) | АЛБУМИ СЛИКА, СИОРАН, ОСВРТИ АЛБУМИ СЛИКА, РЕКВИЈЕМИ, ПРИСЕЋАЊА (2) | БЕЛИ И ЦРНИ ВЕО ПОЕЗИЈЕ (2-3) | АГОНИЈА ИЗГУЂЕНЕ, И ДОНЕКЛЕ, ГОРДЕ ДУШЕ (3) | БОСИОЧЕ МОЈ ЗЕЛЕНИ (3-4) | ОПАСАН ЖИВОТ БЛЕЗА САНДРАРА И ПРОЗАИЧАН БЕЛЕ ТУКАДРУЗА | ПАРАДОКС (4) | ЛЕТО ИЗМЕЂУ КАПИЈЕ ЗВИЖДА И ВИНЧЕ ПЕЧАНА (5-6) | БАШ ОВО ЛЕТО – 2019. | НАЈВИШЕ НАЛИК НА РАЈ Дан велике припеке, 4. јул 2019. (6) | ЈУЧЕ | МАРТУРИЈА Мартурија и петровданско пуштање воде покојници за душу (7) | НЕСАНИЦА УЗУРПИРАНА ОТАЦИНА | САЂЕЊЕ САДНИЦЕ ДРВЦЕ МОЈЕ (8) | СЕДАМ – ОСАМ ГЕНЕРАЦИЈА ХРАСТОВА (ЛУЖЊАКА) РАЗГОВОР СА ДУШОМ (9) | ЦВЕТОВИ ДОБРА И ЗЛА БИЋЕ ЈЕДНОМ И У ПАКЛУ ВАШАР | БУЂЕЊЕ ПРЕ ЧЕТИРИ | МИСЛИ КОЈЕ МИ ПРОЛЕТЕ КРОЗ ГЛАВУ ДОК... (10) | НАМЕЊИВАЊЕ | СПАСОВДАН (11) | УСПОМЕНА НА ПУТОВАЊЕ У ДУБОКУ | ФОТОГРАФ ЛОВИ ЗАЛАЗАК, А ЗАЛАЗАК ЛОВИ СВОЈЕ ЛОВЦЕ | МОЈЕ ДРВО (месец дана касније) (12) | БОГ ИМА СВОЈ НАЧИН Не, Србија није овај ђуран; она је више ова ограда испред, дуга и зарђала... | БОГ И НЕОБИЧНИ ЗНАЦИ Поглед на пун месец и осетљиве Месечарке | ГОДОВИ Извод из Бележнице бр. 196 (јун – август 1993) (13) | ДУША или ЗАШТО ТРЕБА ДА ЋУТИШ О НЕКИМ СТВАРИМА? | ПЕДЕСЕТНИЦА ЗАПАЖАЊА | ФАТУМ ПРЕВРЕДНОВАЊА (14) | СКАРАБЕЈ НА ПРОСЈАНСКОМ ПУТУ НАОПАКО ОКРЕНУТО ДРВО | ТАЈ ПЉУСАК ОД СВИТАЊА... | ШЕШИРИ, ЦЕНЗУРА, НЕОЧЕКИВАН РАСПЛИЕТ Опрости им, Боже, јер не знају шта раде! (15) | ИЗМЕЂУ ДВА ВИДОВДАНА Уз седамдесети рођендан (16-17) | БИЛЕ СУ ПОКИДАНЕ ДРЕВНЕ НИТИ ПОНОВО ЋЕ СЕ УСПОСТАВИТИ ДРЕВНЕ ВЕЗЕ | БЕЛА КУРШУМЛИЈА ИЛИ ШТА ХОЋЕ ОД НАС НАШИ ПРЕЦИ – ИЗМЕЂУ ДВА ВИДОВДАНА? | 23.06.2019. 11:42 (17) | ПОСТОЈЕ И МНОГЕ ДРУГЕ СТВАРИ О КОЈИМА, ПРИЗНАЈЕМ, НИШТА НЕ ЗНАМ! ТИКВЕ И СВ. ПЕТКА | КУПИНЕ И ЛЕТО (18) | ДРЖАВНА ЛУТРИЈА ЗЕМЉЕ НЕДОЂИЈЕ | ФИНИТО. ЈАБУКА КОЈА МИРИШЕ НА ДИЊУ / "ЛАВ ТОЛСТОЈ I" од Шкловској / СЛУЧАЈЕВИ. Судбине | НИКО ВИШЕ ОБНОВУ НЕ ЗАУСТАВИ! | БАШ ЈЕ КВАРАН... (19) | СВЕ КАСНО ДОЂЕ, ОСИМ СЛАВЕ И СМРТИ Постоји и немогуће, неизречиво | ЧЕКА ЛИ И МЕНЕ ТАКВА СТАРОСТ? Из једне давне бележнице | АРХИПЕЛАГ БЕЛАТУКАДРУЗ Одломци из затурених рукописа. Охрабрујући фрагменти (НЕОБЈАВЉЕНИ РУКОПИСИ) | УЗ 62. РОЂЕНДАН | ИЗ ДНЕВНИКА ЧЛАНА КОГИТО КЛУБА (20) | МАГИЈА БЕЛАТУКАДРУЗОВИХ ПОСЕДА | ПРИ КРАЈУ РУКОПИСА „ЗАШТО КОГИТО КЛУБ?“ | СКИЦА ЗА ПОРТРЕТ БЕЛАТУКАДРУЗА | УЗУРПАТОР | ПРАВДА ЈЕ СПОРА АЛИ ДОСТИЖНА ИЛИ О „СРПСКОЈ ДУХОВНОЈ АКАДЕМИЈИ“ (21) | СПРУД СВ. ЈОВАНА КРСТИТЕЉА | ОПЕТ ТО ИСТО, АЛИ МАЛО ДРУКЧИЈЕ. ФАТАМОРГАНЕ ИЛИ ИЗМЕЂУ ТРИ ВИДОВДАНА (22) | БАВЕЊИ СЕ НУМИЗМАТИКОМ. УЗ ПОМОЋ КЉУЧЕВА ЗА ОДВРТАЊЕ ЗАРЂАЛИХ ШРАФОВА (23-24) | НА ШТА САМ ПОТРОШИО НАЈБОЉЕ ГОДИНЕ? (24-25) | ФРАГМЕНТИ И НАПОМЕНЕ | НЕГВЕ ЧАРНЕ (узалудни некролог ништавилу) (25) | ЛЕТА. ХЛАДОВИНА ПОД СВОДОВИМА ВЕЛИКЕ МАГАЗЕ. ТИКВЕ (26) | СЕ ЋАЈУЋИ СЕ МИРОЉУБА МИЛАНОВИЋА (1947-2018) СНОВИ | ЛИНИЈОМ ПРСКАЊА ТУЖНА ПЕСМА О ЧЕШЉУГАРИМА | "Онај који је залубуљен у звезде не осврће се на говна" (Из Афоризама Леонарда Да Винчија) (27) | АКАДЕМИЈА ФЕНИКС ИЛИ ЗНАМЕЊЕ БЕСМРТНОСТИ | НЕСАНИЦА | ЧЕЖЊА АНЂЕЛА | Сујета је лажно злато које душа купује чистим сребром (28) | ЈЕДАН ОД ПУТЕВА И НАЧИНА Отварање сталног конкурса за кандидовање чланова "Академије Феникс" (08.12.2015. 11:17) | ЈЕВАНЂЕЉЕ УМЕТНИКА | УЗАЛУД ЈЕ ТРАЖИМ, ТУ СРБИЈУ ИЗМЕЂУ ВИДОВДАНА | ИЗНЕВЕРЕНА ОЧЕКИВАЊА (фебруар, 2019) | Какав, бре, дисидент! (29) | Тзв. СРПСКИ КУЛТУРНИ ПОРАЗ Парадигма културног пораза: Ожиљци Агитпропа | НАМЕТАЊЕ НАМЕТАНОГ ПИСЦА ТРАЈЕ И ПОСМРТНО! (30) | ФАНТАЗМАГОРИЧНА ИСТОРИЈА ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ | Погубност о д у с т а ј а њ а , ОВДЕ | *Говор Владике Николаја Велимировића на Видовдан 1916. год. у Лондону* | ЛЕТОПИС ЗАВЕТИНЕ+ ЕКСКЛУЗИВНО | ИЗМЕЂУ ТЕЦЕ И ШИЋАРЦИЈА | *Белешка уз каменчиће из Печанске Винче* (31) АДМИНИСТРАЦИЈА НЕЧИСТЕ КРВИ (32)